

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ:

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μετά την αποδιοπόμψην τῆς συριχθείσης Α'. *Ελαφράς* ὑψιφώνου Κ. Κόρσα, ὁ πονηρὸς Λαμπρούνας μᾶς ἐκουδάλισεν ὡς βαρυτέραν τὴν Κ. Γρασσόνη, ἣν μᾶς ἐπαρουσίασε χθὲς ἐπὶ σκηνῆς διὰ τῆς *Ῥπροβάτιδος*.

Α'. *παρένθεις. Γρασσόνη* ἐξελληνίζεται εἰς *γρασίδι*.
Ἄρά γε ἦλθε διὰ νὰ φάγῃ ἢ νὰ μᾶς ταγίσῃ τοιοῦτο;

Β'. *παρένθεις. Ἡ Γρασσόνη* ὑπεκρίνετο τὴν *Ῥπροβάτιδα*.
Πλὴν ἡμεῖς δὲν ὑπεκρινόμεθα ποσὼς τοὺς ὑπνώττοτας.
Ἐκοιμήθημεν μὲ τὰ σωσά μας, μὲ τὸ τοιοῦτο μουσικὸν τέρας.

Ἐνθυμῆσαι τὴν *Ῥπροβάτιδα*; Ἀναμνησθεσai πάντοτε τῶν τερπνῶν μουσικῶν τεμαχίων τῆς, ἅτινα κατακηλοῦσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπὶ ἡμέρας περιδονοῦσι περὶ αὐτὰ μὲ χάριν, μὲ γλύκα, μὲ νοστιμάδα; Ἐνθυμῆσαι τὴν *Ῥπροβάτιδα*, βαινουσαν ὡς ἡ σκιά, ἐμφανιζομένην ὡς τὸ πρῶτον ῥόδον τοῦ Μαΐου, φεύγουσαν ὡς τερπνὸν ὄνειρον;

Ἔ! Θεέ μου! Ὅλα αὐτὰ ποῦ νὰ ἴδῃς εἰς τὸν Λαμπρούνα; Ποῦ νὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὴν Γρασσόνην;

Τροφὸς ἔλθετις μὲ προέχοντα στήθη, μὲ φωνὴν θραυσθέντος *μαρτολίνου*, μὲ τὰς χεῖρας κινουμένας, ὡς τὰς τῆς ἀράχνης, καὶ ἀναβοκατερχομένας, ὥστε διὰ νὰ βράσιωσι τοὺς θεατάς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀναίδειαν νὰ προσέχουσιν εἰς τοιαῦτα τέρατα, μὲ ἀνάστημα νάνου, μὲ κινήσεις καὶ βηματισμοὺς Μπουρδούση, μὲ μυριάδας φιλημάτων ἀναιδῶς ἀποστελλομένων πρὸς τοὺς θεατάς, δι' ἑκάστον χειροκρότημα τὸ ὁποῖον ἐλεήμων τις ψυχὴ, ἀποστέλλει πρὸς αὐτήν, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς Γρασσόνης.

Καὶ χάριν αὐτῆς ἐδιώξαμεν τὴν Κόρσα, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ ταύτην χάριν ἄλλης, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ τὸν ἐλευσόμενον *τερόρον*, χάριν ἄλλου.

Ἡ μοναχὴ ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ τοῦ κινήματος τούτου ἔδειξε γυμνάς τὰς ὠλένας τῆς, περικαλλεῖς ὡς πρὸς μοναχήν.

Ἐξέπεμψε βραχύν τινα καὶ δυσδιάκριτον στεναγμόν, ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς μὲ ἡρεμαίαν φωνήν.

— Πολλὰ σοὶ διηγῆθην τὸν βίον μου, πάτερ. Ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τῶν συμβάντων δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅστις διηγεῖται τὸν βίον του καὶ κάμνει μακρὸν λόγον περὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ ἢ καὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν του, ψεύδεται, διότι περιαιτολογεῖ ἐξ ἀνάγκης. Ἐκεῖνο ὅπερ πρὸς τύψιν μου δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σοὶ εἶπω καὶ πρὸς αἰσχρὸς μου θὰ σοὶ ὁμολογήσω τώρα διὰ πρῶτην φοράν εἶναι τοῦτο· ἂν καὶ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου μὲ ἀπήγαγεν ὁ Βενετὸς εὐπατρίδης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου μου, οὐχ ἥττον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὐτύχημα ἐνόμισα τὸ νὰ συζῶ μὲ τὸν Βενετὸν καὶ νὰ εἶμαι ἐρωμένη του. Διότι εἶχε τι λίαν ἐπιβάλλον καὶ ἐωσφορικόν, ὅπερ μὲ καθυπέταξε καὶ ἀνέτρεψεν ἐντελῶς τὴν συνείδησίν μου. Οὐδέποτε εἶχον ἀγαπήσει μὲ νεανικὸν πάθος τὸν σύζυγόν μου. Μοὶ ἐφάνετο βαρὺς καὶ ὀχληρὸς, ἂν καὶ αὐτὸς μὲ ἠγάπα. Καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἐνοχὸς εἶμαι ἐγὼ, ἥτις ἠκολούθησα τὸν Βενετὸν, ἢ οὗτος, ὅστις μὲ ἀπήγαγε. Διότι αὐτὸς μὲ ἤρπασεν ἐνδὸς εἰς μέθην παροδικήν, εἰς πάθος βίαιον καὶ τυραννικόν. Ἐνῶ ἐγὼ, οἱμοὶ! ἡπάτων ἐμαυτὴν καὶ

Καὶ χάριν αὐτῶν ὅλων, οἵτινες ῥίπτονται εἰς τοὺς δρόμους, δὲν διώκομεν τὸν ληστὴν Λαμπρούναν, νὰ λυτρωθῶμεν, ποῦ ἐπεκάθισεν ὡς ἐφιάλτης ἐφ' ἡμῶν μουσικός.

Διότι τί πταῖουν αὐτοὶ οἱ δυττυχεῖς; Ὁ Λαμπρούνας τοὺς μισθοδοτεῖ μὲ 300, 500 καὶ 800 φράγκα. Δὲν εἶναι δυνατὸν λοιπὸν παρὰ νὰ μᾶς πωλοῦν καὶ αὐτοὶ 300, 500 καὶ 800 φράγκων τέχνην καὶ φωνήν. Ἐὰν θέλωμεν περιπλεόν, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τοιαύτην ἀπὸ τὴν Λαμπρούνειον οἰκογένειαν...

Οἱ ἐπαρχιώται πάντοτε ἀντιθέτως τῶν πρωτευουσίων καὶ ἐνδύονται καὶ τρώγουν καὶ φέρονται. Ἐν παραδείγματι. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν οἱ χωροφύλακες φονεύουν τοὺς κλητῆρας. Ἐν Σύρῳ οἱ κλητῆρες φονεύουν τοὺς χωροφύλακας.

Τώρα, τίς ὁ φονευθεὶς χωροφύλαξ; Βεβαίως ἦτο *ἐκείρεσις*. Λέγουν ὅτι ἦτο καλὸς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔται καλὸς χωροφύλαξ, εἶναι *χωροφυλακικὸν παρόραμα*, ὅπερ οἱ κλητῆρες διαγράφουν διὰ κάμας.

BEC.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡξεύρομεν πολλάκις τὴν ἀπόστασιν τῶν ἀπωτέρων πραγμάτων καὶ δὲν ἠξεύρομεν τῶν πλησιεστέρων. Ἡ Γῆ ἀπέχει τοῦ Ἡλίου 148 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, νομίζω. Πόσον ἀπέχει, παρακαλῶ, ἡ καρδιά μου ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου;

Ὁ παῖς γελά, ὁ νέος βεμβάζει, ὁ ἀνὴρ σκέπτεται, ὁ γέρον μλεσιθῶ.

τοὺς πάντας. Διότι ὑπεκρινόμεν θλιψὴν βαθεῖαν καὶ ἡ καρδιά μου ἐν παραβύσῳ ἔχει καὶ ἐμεθύσατο ἐξ ἀγαλλιάσεως ἐρωτικῆς.

— Σφάλμα βεβαίως εἶναι τοῦτο, κόρη μου, εἶπεν ὁ πνευματικὸς κυττάζων αὐτὴν μετ' ἀπορίας, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι μετανόησες πρὸ πολλοῦ.

— Οὐδέποτε μετενόησα εἰλικρινῶς, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ στεναζούσα. Ἄν ἐγκατέλιπον τὸν κόμητα, ἔπραξα τοῦτο ἐξ ἐρωτικοῦ πείσματος καὶ μανιώδους ζηλοτυπίας καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου.

— Δὲν πειράζει, τέκνον μου· ἂν δὲν μετενόησες ἤδη πρὸ πολλοῦ, μετανόησες τώρα βεβαίως.

— Δὲν ὑπάρχει μετάνοια, πάτερ.

— Τί λέγεις; βλασφημεῖς, ὦ γύναι.

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει μετάνοια ἀληθής, πάτερ, ἐκτὸς ἂν ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐπιτήδευσις τῆς μετανοίας καὶ ἡ ὑποκρισία.

Ὁ πατὴρ Ἀμμούν ἐστικώθη σπασμωδικῶς ἐκ τοῦ σκαμνίου του, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν.

— Τότε διατί μ' ἐπροσκάλεσες ἐδῶ; εἶπεν. Εἰς τί χρησιμεύει ὁ ἱατρὸς εἰς νόσον ἀθεράπευτον;

— Διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ, πάτερ μου.

— Νὰ ἐξομολογήθῃς ἄνευ μετανοίας;

Ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ ὑψηλά, ἡ καρδιά ἀγαπᾷ χαμηλά.

Αἱ ταπεινότεραι τῶν ἀρετῶν εἶναι πολλάκις αἱ ἀναγκαῖαι-
ται, καὶ παραδείγμα ἡ ὑπομονή, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δυνά-
μεθα οὔτε νὰ μάθωμέν τι, οὔτε νὰ παραγάγωμεν.

Μία βάνανσος λέξις εἰς τὸ στόμα ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔ-
λαβεν ἀνατροφὴν, προσκρούει ὀλιγώτερον ἢ ἡ μικρότερα πα-
ράβασις τῆς εὐπρεπείας εἰς τὸ λέγειν τοῦ πεπαιδευμένου.

Ὁ ἥχος ἔχει καὶ τὴν λάμψιν του καὶ τὸ χρῶμα του.

Δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ
διὰ τίποτε. Οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῶν τοιούτων ἔλεγον : ὁ τὰ πάντα
εἰδὼς καὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος.

Ἡ γυνὴ εἶναι ὄργανον τοῦ ὁποίου τὸ κλειδί εἶναι ἡ καρ-
διά. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις μόνον ἐν τοιούτῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἡ-
ξεύρῃ νὰ τὸ κρούῃ, διὰ νὰ ᾔναι εὐτυχής.

Ὁ μεγαλοφυὴς ὅταν ἀποθνήσκῃ διὰ τοὺς λόγους του, τότε
ζῇ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Γελῶμεν πολλάκις διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν μικρῶν κορασίων
τὰ ὅποια φέρουσι τὴν κούκλαν των εἰς τὴν θυρίδα διὰ νὰ θαυ-
μάσωσι τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀφελεῖς ὅταν
δεικνύμεν εἰς ἀνθρώπους τινὰς καλλιτεχνήματα ; Θὰ εἰπῇτε,
δὲν ἐγνωρίζομεν ἂν ἀντιλαμβάνονται. Ἀλλ' ἐκείναι τάχα ; ...

Καὶ ἡ καρδιά εἶναι ἐπιδεκτικὴ τελειοποιήσεως, ὡς τὸ
πνεῦμα.

ARMINGAUT

— Καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ με διδάξητε τὴν μετάνοιαν,
ἂν εἶναι δυνατόν.

— Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι διδακτὴ, εἶναι αὐθόρμητος, κόρη μου.

— Λοιπὸν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἀδύνατος.

— Ἐχεις τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς βλασφημίας ἐντὸς τοῦ
σώματός σου.

— Ἀκουσέ μου, πνευματικέ μου, προσεκτικῶς, καὶ συγχώ-
ρησον μίαν ἀσθενῆ γυναῖκα. Νόμιζέ με ὡς μεθύουσαν καὶ παρα-
ληρούσαν. Παραδέχομαι ὅτι ἔρχεται ἐνίοτε στιγμή τις, καθ'
ἣν ἡ ψυχὴ κατανύσσεται καὶ κλαίει σιγανὰ ἢ καὶ θρηνεῖ
ράγδαίως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἡ ὑπερτάτη σκέψις
πάσης διανοίας. Ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη παρέρχεται, ὡς παρέρ-
χονται πάσαι αἱ στιγμαί, καὶ μετ' αὐτὴν ἐπανίσταται ἡ σὰρξ
καὶ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς. Ἀπηθῆτέ με, πάτερ μου, καὶ μὴ με
καταδικάζετε. Ὑποφέρω ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπὶ τῆς στρω-
μνῆς ταύτης τοῦ Ἄδου τὰ βασανιστήρια. Ἡ καρδιά μου
εἶναι αἰμοσταγής, ἡ κεφαλὴ μου ἐσκοτισμένη. Συχνάκις κατα-
βαίνει εἰς τὰ χεῖλη μου ἀσεβὴς λογισμὸς καὶ ἀναβαίνει ἐναγής
ἐπιθυμία. Οἱ στεναγμοί μου τὰ δύο ταῦτα μεταφράζουσιν
εἰς τὴν πυρίνην γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἡ
βλασφημία εἶναι φυσικὸν προῖόν τῆς δυστυχίας καὶ οὐχὶ τῆς
ἀπιστίας. Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον γυνὴ μάλ-
λον κολασμένη ἐμοῦ. Ὡς κατὰδικος δεμένος εἰς τὸν σκόλοπα,
δι' οὗ μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ μου, εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ μου
δεμένη εἰς τὸν ἔρωτα τούτον, ὅστις εἶναι ἡ ποινὴ μου εἰς τὸν

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ.

— Κύτταξε, ἐλησμόνησε νὰ σημειώσῃ τὸ κρασί !

— Πέτου νὰ διορθώσῃ τὸν λογαριασμόν.

— Ὡ ! Γιατὶ νὰ γείνω ἀφορμὴ νὰ ἐπιπληχθῇ ἀπὸ τὸν
κύριόν του διὰ τὸ λάθος του αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί ;

— Τί ἔμαθα ἀναχωρεῖς ;

— Ναί, πηγαίνω εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

— Δι' ὑποθέσεις ;

— Ὅχι ; χάριν διασκεδάσεως.

— Θὰ πάρετε καὶ τὴν σύζυγόν σας ;

— Τρελλάθηκα ; Ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι πηγαίνω χάριν δια-
σκεδάσεως.

Μεταξὺ Κυρίας καὶ ὑπηρετρίας :

— Μαρία εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, τί θέλεις νὰ σοῦ
κἀμωμποταμᾷ γιὰ τὴν πρωτοχρονιά ;

— Κυρία, ἐγὼ θέλω . . . τὸν ἐξάδελφόν μου Ἰωσήφ.

Διδάσκαλος πρὸς μαθητὴν :

Τὸ αὐγὸν ποίου γένους εἶνε ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ;

Ὁ μαθητὴς σκέπτεται, εἶτα λέγει :

— Δὲν εἰμ' ἐμ' προῦμεν νὰ εἰξεύρωμεν ποίου γένους εἶνε, ἐνόσω
τὸ πουλάκι δὲν βγαίνει ἀπὸ μέσα.

Μετὰ ἀπουσίαν δεκαοκτῶ μηνῶν ἀπὸ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου,
ἐπιστρέφει ὁ σύζυγος καὶ ἀκούει ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε πό-
νους τοκετοῦ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ὀργίζεται καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ . . . ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέρχεται ἡ μαῖα καὶ ἀ-
ναγγέλλει ὅτι ἡ κυρία ἔτεκεν εἰς τὸ φῶς δύο διδύμους. Τότε
ὁ σύζυγος ἀναφωνεῖ :

— Τί βλάκας ! Δὲν εἶχε λογαριάσει· ἐννέα καὶ ἐννέα δεκα-
οκτῶ, ἴσα, ἴσα δύο διδύμα !

νὴν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Ἀγαπᾷ ἐκείνον, ὅστις κατέ-
στρεψε τὴν οἰκιακὴν μου εὐδαιμονίαν καὶ κατεσπάραξε τὴν
καρδίαν τοῦ συζύγου μου, τὸν ἀγαπᾷ τοσοῦτον διαπύρως καὶ
τοσοῦτον ἐμμανῶς, ὥστε ὁ ἔρως οὗτος εἶναι δαιμόνιον κατοι-
κοῦν εἰς τὴν σὰρκα μου, εἶναι λεγεὼν ὅλη δαιμόνων ἐξηπλω-
μένη, ὡς πολὺπους με τοὺς πλοκάμους του, εἰς τὰς φλέβας
μου, ἐκμυζῶσα τὸ αἷμά μου καὶ ἀπορροφῶσα τὴν πνοήν μου.
Οὐδέποτε μετενόησα διὰ τὸ ἐγκλημά μου τοῦτο, πάτερ, οὐδὲ
πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μετανόησω. Ἀπορῶ, πάτερ
μου, πῶς ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ δη-
μιουργηθείσῃ φύσει αἰσθημα ἰσχυρότερον τῆς εἰς αὐτὸν πί-
στεως καὶ Θεὸς ἀνώτερος πάσης θείας παντοδυναμίας. Εἰς
μάτην, πάτερ μου, ἐκτελῶ παρατεταμένους νηστείας, εἰς μά-
την κάμνω καθ' ἐκάστην χιλιάς γονυκλισίας. Ἡ σὰρξ δὲν
δύναται νὰ καταβληθῇ, ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ. Τὰ
μὲν χεῖλη μου ψιθυρίζουσι μηχανικῶς τὰς τυπικὰς προσευχάς,
ἀς παιδιόθεν ἀπεστήθισα, ἡ δὲ καρδιά μου ἀντηχεῖ τὸ ὄνομα
ἐκείνου . . .

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.